

Lélekmankók

A lélek a testben olyan, akár az igazgyöngy a kagyló belsejében. Valami igazán értékes és drága, kényes és törekeny. Hát ki ne tisztogatná ezt a szép kincset? Ki ne ápolná, pátyolgatná a lelkét szívesen, főként ha szükség van rá.

Első ránézésre ez fogalmazódott meg bennem a Lélekmankók cím láttán. Ez könnyű lesz, gondoltam. Hisz mindenkinek van ilyesmije, szerves része az életünknek, még ha nem is tudatosítjuk. Nem sokkal később rá kellett ébrednem, hogy ez cseppet sem egyszerű, egyáltalán nem tudom, mi lehet az én lélekmankóm.

Félretettem tehát ezt a befejezetlen gondolatmenetet a fejem egy kis szegletébe, mondván várok, míg kikel az ötletcsíra magától, a múzsa megfogja a tollam, és születik egy elfogadhatónak minősülő elmélkedés. De az ihlet csak nem jött, a határidő pedig nagy úr, úgyhogy elővettem a gondolatot, és egyre forgattam a fejemben. Eredménytelenül. Hát nincs énnekem lelkem, vagy mi a fene?! Vagy a válasz végig a szemem előtt van, csak nem látom a fától az erdőt...?

Talán először meg kéne fogalmaznom, hogy egyáltalán mikor és miért van szükségem lélekmankókra, mi az, ami az én belsőmet a legjobban bántja. Ez pedig a sivárság. A repetitív hétköznapi szürkesége, a monoton létezés egyhangú zúgása, a fölkel-túlél-lefekszik élet mókuskereke, és ami a legrosszabb: a néma megegyezés az emberek közt, hogy ebben a fojtogató ördögi körben való keringés teljesen normális. Pedig szerintem nem az. Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ebből áll a nagybetűs élet!

Ahhoz viszont, hogy ne csak a fejemben éljek, hogy kiszakadjak ebből a rettenetes körforgásból, kell valami, ami kizökkent. Ez számomra a művészet. Mert attól érezni lehet... valamit. Lehet ez egy nagy horderejű festmény, egy szívbe markoló dallam, egy magával ragadó tánc vagy egy lavinákat elindító regény, de korántsem ennyi. Mert művészet bármi lehet, ami változásra, kérdések feltevésére készíti az embert, tehát ott is kell keresni, ahol először nem is jutna eszünkbe. Ott rejtőzik érdekes beszélgetésekben, egy számunkra kedves ember hangjában, vonásaiban, egy csendes hely biztonságában, gyönyörű tájban vagy egy váratlan fordulatban. Pillanatokban, amikor az élet nem unalmas valóságshow-nak, hanem őszinte, lenyűgöző színházi előadásnak érződik. És ezeket a perceket felfedezni és igazán átélni a legeslegjobb érzés a világon.

Erről jutott eszembe, amikor egyik barátommal egy augusztusi éjszakán egy pokrócon ülve néztük a csillagokat. Közben az élet nagy dolgairól beszélgettünk.

– Te, nem – lenne minden sokkal jobb, ha olyan lenne az életünk, mint egy opera? Hisz azok mindig olyan megmozgatóak és csodálatosak! – vettem fel hirtelen.

– És a legtöbbször szomorúan végződnek, halállal meg ilyesmi... Hiába előtte a sok szép ének meg románc – kaptam a választ.

– De hát mi is mind meghalunk egy nap! Így nem gondolod, hogy megérdemeljük azokat a szép dalokat meg táncot meg érzelmet?

A kérdés egy darabig ott lebegett a nyári éjben.

A drága barátom egy furcsa oldalpillantással nézett felém, majd megint föl, a csillagos égre.

– Ja. Lehet.